

Տ. ՇԱՀԵ ԱՐՔԵՂԻՍԻԿՈՂՈՍ ԱՃԵՄՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ԱՆԱՌԱԿԻ ԿԻՐԱԿԻՆ

(24 փետրվարի 2002 թ.)

«Յանուն Նոր եւ Որդոյ եւ Նոգոյն Սրբոյ. ամեն»:

«Նայր. մեղայ յերկինս եւ առաջի քոյ»:

Անցյալ կիրակի՝ Արարքսման կիրակի, մեր Եկեղեցին հիշեցուց իր հավաքացյալներուն, թե մարդս ծնած է մեղավոր, կապրի մեղքի իշխանության փակ և ենթակա է միշտ սխալելու Աստուծո հանդեպ: Իսկ այսօր մեր Եկեղեցին կիսոսի իր հավաքացյալներուն Աստուծո ուրախության մասին, ուրախություն, երբ մարդը կիսունարհի Աստուծո առջև ու կըսե. «Նայր, մեղայ յերկինս եւ առաջի քոյ»: Այդ ուրախությունը Տիսուս նմանեցուց հովիվի մը, որ մեկ ոչխարը կկորսնցնե, կտառապի, կփնտրե, կենդիվի և, սակայն, կգտնե ոչխարը: Եվ երբ կգտնե այդ կորուսյալ ոչխարը, կուրախանա: Նույն ուրախությունն է Աստուծո, երբ հոր փունեն հեռացող մեղավոր որդին դարձի կուգա և կվերադառնա իր հոր փունը:

Երկրորդ օրինակով Տիսուս կնմանցնե մեղավորը և Աստուծո ուրախությունը մեկու մը, որ դրամ կորսնցուցած է. կփնտրե և կգտնե և այդ գյուտով ինքը կուրախանա և փառք կուրա Աստուծո:

Երրորդ առակը, որով կկոչվի այս կիրակին՝ Անառակ որդիին կիրակին, այն պարամությունն է, որ բոլորդ ալ գիտեք, շատ լավ գիտեք և ձեր կյանքին մեջ զգացած եք այդ վիճակը, որ անառակին վիճակը եղավ և գնաց մի օր իր հոր մոտ և ըսավ. «Տնոր ինձի քու գանձեդ ինձի բաժին ինկած մասը, ես պիտի երթամ քո փունեն»: Նայրը չմերժեց, փվավ անոր, ինչ որ կուզեր ունենալ: Զավակը թողուց իր հոր փունը և հեռացավ: Ան թողուց աշխատանքի և պարասխանափության կյանքը և գնաց ուրախության, մարդկային ուրախության, մեղավոր ուրախության կյանք ապրելու, մինչև այն օրը, երբ կորսնցուց իր ամբողջ ունեցվածքը և ստիպվեցավ խոզարած դառնալ ու խոզին ներված աղբերեն սնանիլ, մինչև եկավ այն օրը, երբ հանկարծ արթնցավ և ըսավ. «Ես ինչպե՞ս թողեցի իմ հորս փունը, ուր ամենեն պարզ աշխատավորը շատ ավելի լավ կապրի, քան թե ես այստեղ՝ այսօր»: Եվ որոշեց վերադառնալ իր հորը:

Վերադարձավ հոր փունը այն մտածումով, թե պիտի ըսե իր հորը. «Նայր, ես մեղք գործեցի քու նկատմամբ, թույլ փուր, որ ես պարզ բանվոր մը ըլլամ քեզ մոտ և ապրիմ գոնե բանվորի մը կյանքը»: Սակայն այդ մտածումը, կըսե Ավետարանը, մարդկային սխալ մտածում է, որը կփաստե, թե մարդը շատ քիչ կհանչնա իր Նայրը,

Երկնավոր Հայրը և իր Աստվածը: Եկավ այդ անառակը դեպի իր հորը և ըսավ անոր՝ «Հայր, ես մեղք գործեցի, ներե ինձի և պարզ բանվոր առ զիս քեզի մոտ»:

Հայրը ըսավ իր ծառաներուն. «Պատրաստեցեք խնջույքի սեղանը, մորթեցեք պարարտ հորթը, փոխեցեք անոր հագուստները, դրեք անոր մատին մատանին և թող գա դեպի ինձ»: Եվ ողջագուրվեցավ, ուրախություն փրեց իրենց շուրջը, բացի մեծ եղբորը սրտեն, որ գանգաբեցավ և ըսավ. «Ես այսքան արեն քեզի հետ աշխատած եմ, ինչո՞ւ մի օր ինձի այդպիսի աղվոր խնջույք չսարքեցիր»: Եվ հայրը փվավ անոր իր պատրասխանը և ըսավ. «Դու ինձի հետ էիր միշտ, բայց այս քու եղբայրդ կորսված էր և գտնվեցավ, կորսված էր մեղքի մեջ և հիմա վերադարձավ ապաշխարանքի»:

Այս է այսօրվա պարգամը, սիրելի հավաքացյալներ: Աստված ամենամեծ գանձը, որ փված է մարդուն, իր սիրտն է, որովհետև Աստված կսպասե, որ ամեն մարդ, որ ամեն մարդ արարած երբ մեղանչե, զգա, թե ինքը սխալ ճամփով գնաց, և վերադառնա ուղիղ ճամփուն, գա, զղջա և ըսե. «Հայր, մեղայ յերկինս եւ առաջի քո»: Այս սիրտն է, որ զղջումին մեջեն կգարգացնե իր մեջ սերը, սերը՝ դեպի բարին, սերը՝ դեպի գեղեցիկը, սերը՝ դեպի ճշմարիտը:

Բարին Աստված է, բարին այն զգացումն է, որ մարդը կզգա, երբ կդառնա դեպի Աստված և կզգա ինքզինքը որդիության, հարազատ որդիության վիճակին մեջ: Եվ կհեռանա մեղավոր կյանքեն, կապաշխարե և կարժանանա Աստուծո քավության: Գեղեցիկը այս մեր փիեզերքն է, մարդն է, Աստուծո բոլոր արարածներն են և ամբողջ արարչությունն է: Եվ այն մարդը, որ ամեն առփու երբ կարթննա և կրեսնե գեղեցիկ բնությունը, փառք կու փա Աստուծո, որ այդ բնության մեջ մեկ օրվա կյանք մը ևս պետք է ունենա, կնշանակե, թե այդ մարդը կսիրե իրապես գեղեցիկը: Իսկ ան, որ կսիրե ճշմարտությունը, այն է, որ կհավաքա Աստուծո և կրեսնե Անոր մեջ և Անոր խոսքին մեջ իրեն ավանդված ճշմարտությունը, ճշմարտությունը՝ հավաքին, ճշմարտությունը՝ սիրուն, ճշմարտությունը մանավանդ՝ մարդկային ազնիվ զգացումներու:

Մեր Տեր Աստվածը այսպես սրեղծեց մարդը և մեզ բոլորս ալ հրավիրեց ապրելու դրախտային կյանք մը: Մենք է, որ մեղանչեցինք, մենք է, որ հեռացանք, ամեն անգամ, որ մեղքի մեջ ինկանք և մտիկ չորինք մեր Փրկչին, որ կըսեր. «Մխալ է քու դրածը, վերականգնե, վերադարձիր մաքուր կյանքին և պիտի գտնես ուրախություն, պիտի գտնես աստվածային սեր, պիտի գտնես մանավանդ խաղաղությունը սրտի»:

Այդ է, որ հրավերն է այսօրվան բոլոր հավաքացյալներուն:

Հայր, բոլորս մեղանչեցինք Զո դեմ, թողություն փուր մեղքերուն, որովհետև մենք սխալած էինք, սխալ ճամփով գացած էինք և ահա կվերադառնանք՝ մեր հույսը դրած Զո ներողամտությանդ, Զու հայրության զգացումիդ, մեր ամբողջ հույսը դրած Զու երկնային Հոր մարդասիրությանդ: Ողորմած Աստված, փուր թողություն մեր բոլորի մեղքերուն և առաջնորդե մեզ դեպի բարի կյանքը, դեպի գեղեցիկ կյանքը և Զրիստոսի հավաքով ճշմարտացած կյանքը, և մենք պիտի փառաբանենք Զու անունդ, այժմ և հավիտյան: